

Skal de unge få lyst og vilje til at engagere sig i samfundslivet, kræver det også, at der gives dem et ansvar, og især fordrer det, at samfundet og myndighederne behandler unge som selvstændige individer fra deres fyldte 18. år. I den forbindelse stiller mindretallet store forhåbninger til den *uddannelsesstøttereform*, som ministeren har bebudet, og især ønsker mindretallet at fremhæve nødvendigheden af og det principielt ønskelige i, at *grænsen for forældreafhængighed nedsættes* ganske betydeligt. I første omgang fra 22 til 20 år. Dette vil være en væsentlig forbedring af de unge uddannelsessøgendes økonomiske vilkår, men er også udtryk for respekt for unge mennesker og en erkendelse af, at de er selvstændige individer. Målet må efter mindretallets opfattelse naturligvis være en nedsættelse af forældreafhængigheden til 18 år, så snart der gives økonomiske muligheder herfor.

Et *andet mindretal* (socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) finder ikke, at udvalgsarbejdet har opfyldt sin målsætning. Ifølge kommissoriet for udvalget, som det blev vedtaget af folketinget den 29. januar 1985, skulle udvalgsarbejdet finde sted med henblik på »at give de unge reelle muligheder for medindflydelse i samfundet, uddannelse og arbejde...«

Det må konstateres at denne målsætning langt fra er opfyldt. Det er mindretallets opfattelse, at dette bl.a. skyldes regeringens manglende initiativer på området og ikke mindst det forhold, at man med den ene hånd har oprettet nye uddannelsespladser m.v. i et vist begrænset omfang og med den anden hånd har forringet uddannelsesmulighederne gennem de stadige nedskæringer på tekniske skolers, specialarbejderskolers og andre uddannelsesinstitutioners driftstilskud.

Regeringens egen hvidbog om ungdomsarbejdsløshed fra 1985 illustrerer det aktuelle problem i ungdomsarbejdsløsheden. Medens flere unge kommer i beskæftigelse direkte fra skolesystemet, ender ifølge regeringens egne oplysninger mange uden for systemet, altså helt uden for de mange tilbud og initiativer, som den tidligere socialdemokratiske regering gennemførte i perioden 1979-1982. 40.000 unge er ifølge hvidbogen uden for arbejdsmarkedet. Sandheden er, at regeringen simpelt hen ikke aner, hvad disse 40.000

unge laver eller for den sags skyld har noget bud på, hvordan kontakten til denne ungdomsgruppe etableres.

En regering, der i et ungdomsår opgiver 40.000 unge, er efter mindretallets mening ikke en ungdomsvenlig regering.

Hertil kommer de mange nedskæringer på ungdomsarbejdsløshedsbekæmpelsen. Regeringen har gennem en række nålestik nedskåret den aktive del af de initiativer, den tidligere regering iværksatte, såsom jobskabelse, offentlige praktikpladsaftaler, ungdomsgarantiforsøgene m.v.

Man har i stedet lænet sig tilbage og ventet på, at det almindelige opsving i erhvervslivet som følge af udefra kommende konjunkturforbedringer skulle hjælpe de unge i gang.

I et vist omfang er denne passive politik lykkedes, men samtidig er nogle ungdomsårgange tabt og venter nu på en række nye initiativer for at få kontakt med arbejdsmarkedet.

Midt i ungdomsåret slagtede regeringen jobskabelsen, der netop da var begyndt at slå igennem i fuldt omfang. Denne af socialdemokratiet og socialistisk folkeparti inspirerede lovgivning måtte ikke vise sin positive virkning. Ud fra spinkle og ikke-underbyggede argumenter om konkurrenceforvriddning, der blev tilbagevist under udvalgsarbejdet med regeringens erstatningslovgivning, slagtede man jobskabelsen. Forunderligt var det i denne sammenhæng, at det radikale venstre, der tidligere havde bidraget til, at jobskabelsen blev en realitet, nu uden videre hoppede på regeringens ideologiske vogn og gik med til slagtingen uden forudgående rettergang. End ikke folketinget fik lov til at diskutere jobskabelsen på baggrund af de tilgængelige statistiske oplysninger, før øksen faldt.

Erstatningslovgivningen indeholdt flere forringelser af den statslige og kommunale indsats imod ungdomsarbejdsløsheden. Man lagde op til en opsplitning af de unge i to grupper, en med tilknytning til arbejdsmarkedet og en uden denne tilknytning. Man søgte at fjerne den kommunale forpligtelse til at afsætte midler til at bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden, men måtte opgive dette for året 1986. Til gengæld ved ingen, hvad der skal ske i 1987. Man lagde loft over statens indsats på området og skar i virkeligheden ned på indsatsen midt i et ungdomsår.